

TORONYIRÁNY

XVIII. 31.

2024. augusztus 4.



SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 18. vasárnap

Augusztus 6. Urunk színeváltozása

Augusztus 9. A keresztről nevezett Szent Terézia Benedikta szűz és vértanú, Európa társvédőszentje

Augusztus 10. Szent Lőrinc diakónus és vértanú



Az egyház liturgikus imádságai, a nagy egyházatyákkal egyetértésben beszélnek szüntelenül arról, hogy az eucharisztia az örök élet záloga. A gyakorlati vallásosság nyelvére lefordítva ez azt jelenti, hogy nem földi vigasztalódásért, nemcsak közösségi szolidaritásként, s nem is lélektani okok miatt veszünk részt a szentmisén, hanem a természetfölötti ajándékokért, az örök életért. Így a szentmisén való részvételünk: tanúságtétel a hitről, Isten tetszése szerint: „Az Istennek az tetszik, ha hisztek abban, akit küldött.”

Bár az eucharisztia a természetfölötti életet táplálja elsősorban, mégis az ember „legtermészetesebb” vágyát váltja valóra: örökké élni! Nem jutalom tehát, nem a jók „kitüntetése” és nem is csak a bűnösök menedéke. A hit vándorainak erősítő kenyere és a halálnak gyógyszere. Mindennapi étel, mint a mindennapi kenyér. „Létszükségleti cikk” a kegyelmi életben, a boldogság forrása.

Hányszor hallani a mentegetőzést: nem vagyok én olyan jó, hogy mindennap áldozzak! S az ellenkezőjét is: nem vagyok én olyan bűnös, hogy gyakran kelljen misére járnom, áldoznom. Nyilvánvalóan téves mindkét felfogás. Ha igazán hiszünk Jézusban, elfogadjuk mindennapi valóságunkat: „Én vagyok az élet kenyere.”

Csanád Béla

Az Imaapostolság szándéka

A *politikai* vezetőkért: Imádkozzunk, hogy a politikai vezetők saját népük szolgálatába álljanak, az egész emberiség fejlődéséért és a közjóért dolgozzanak, miközben gondoskodnak azokról, akik elvesztették munkájukat, és elsőbbséget biztosítanak a legszegényebbeknek.

A szentmise olvasmányai

- Kív 16,2-4.12-15** A szabadsággal járó viszontagságokkal küzdő népnek az ismeretlen étel: a manna és a fűrjek húsa biztosítja a túlélést.
- Ef 4,17.20-24** Pál apostol arra buzdítja az efezusi híveket, hogy ne úgy éljenek mint a pogányok, akik csak hiábavalóságokon járatják az eszüket.
- Jn 6,24-35** Jézus az élet kenyérének mondja magát.

A mennyből alászállott kenyér

A beszéd elején azt követeli Jézus, hogy a csodajelek alapján fogadják el őt úgy, ahogy tanít, és azokkal a követelményekkel együtt, amelyeket támaszt. Ez a hit összhangban van a „fáradozatok” szóval is. A benne való hithez le kell küzdeniök az előítéletet, és a hamis messiásvárást. Az Atya tanúságáról az előbbi fejezetben beszélt, s a tanúság benne volt csodáiban. De ha az evangélista már a húsvéti események után tekint vissza, akkor az Atya tanúskodását a feltámadásban kell látni. Az Emberfia adománya teljes értelemben az üdvösség. Ha mi teológiai tartalom szerint értelmezzük ezt a kijelentést, akkor a szövegben levő kerügmaticus erőt is meg kell látnunk. Az evangélista úgy közli Jézus szavait, hogy azok valóban az örömhírt tükrözzék. Az Atya maga segíti hitünket tanúskodásával, és a Fiút is ő küldte, hogy megszerezze az üdvösséget. A szöveg az Atya tanúskodását úgy fejezi ki, hogy az Atya, az Isten megpecsételte (sfragizein) az Emberfiát. Tehát magán hordozza az Atyától való eredetét és a tőle való felhatalmazást. Úgy is mondhatnánk, hogy az Atya rátette a fiúság pecsétjét. Az Újszövetségben egészen különös az a szóhasználat, hogy „az Atya, az Isten tett tanúságot” (27. vers), hiszen az Isten általában az Atyát jelenti. Az Atya istenségének ez a nyomatékozása azt akarja jelenteni, hogy az Emberfia különleges igazolást hordoz, azért hinni kell benne. Ő viszont véghez is viszi, amit ígér. A hallgatók csak annyit értenek belőle, hogy tenni kellene valamit, hogy megnyerjék Isten tetszését. Az Ószövetségnek sok előírása és szertartása volt, amelyek eredetileg a belső lelkiületet akarták alakítani és egyben a vallásosság közösségi kifejezői voltak. Innen van az, hogy az emberek most is „Istennek tetsző tetteket” emlegetnek. Bizonyára valamilyen áldozatbemutatásra, fogadalomra, böjtre, imára gondoltak. Kérdésükre Jézus a nagy újdonsággal válaszol: Istennek az tetszik, ha hisztek abban, akit ő küldött. Itt Jézus nem abban az értelemben beszél a hitről, mint Pál apostol a Galata levélben. Ott az apostol azt hangoztatja, hogy az üdvösség alapja nem a mózesi törvény, hanem a hit. Itt viszont nem a mózesi törvényről van szó, hanem arról, hogy Jézus az Isten küldöttje és hogy az új üdvtörténeti kor elérkezett vele.

Ő hozta Isten ajándékát, az üdvösséget, azért kell hozzá csatlakozni. A szinoptikusok is ismételtén érzékeltetik, hogy ez a kérdés Jézus és a zsidók között nem tudott nyugvópontra jutni. Ők a csodák ellenére újabb és újabb jeleket követeltek. Talán maguk sem tudták, hogy milyeneket. Mk 8,11 szerint valamilyen égi jelet szerettek volna látni. Jézus ezen a szinten válaszol nekik, amikor magát a mennyből alászállott kenyérnek mondja. Azt akarja érzékeltetni, hogy ő maga a jel: tanítása, tettei, hatalma mind égi küldetését bizonyítják. A 30. versben a csodajelre vonatkozó kérés, a helyzetnek megfelelően, a kenyérszaporításból indul ki. Előző nap látták, hogy Jézusnak van valamilyen hatalma. De azt is megérezték, hogy azt nem akarja valamilyen népies messiási elképzelés szerint felhasználni. A kenyérszaporítás egyetlen tett volt, s úgy látszott, hogy Jézus nem akarta ezt a jótéményt állandósítani. Ezért hivatkoznak most a zsidók arra, hogy Atyáik az egész pusztai vándorlás alatt mannákat ettek, s azt úgy értékelték, ahogy az Írás mondja: Égi kenyeret adott nekik enni. Az idézet úgy vehető, mint a Kiv. 16,4-re és a Zsolt 78,24-re való hivatkozás, mert ott van szó égi kenyérről. A manna a pusztában, önmagában véve lehetett valamilyen természetes képződmény, pl. a „manna tamarix” nevű cserjén nőtt eledel is, de Isten mégis úgy adta, mint ígéretének és gondviselésének gyümölcset. Ezért a későbbi hagyomány úgy beszélt róla, mint égi kenyérről, amelyet Mózes közvetített. Jézus érzi, hogy az ellenvetésben benne van az összehasonlítás közte és Mózes között, azért így válaszol: Bizony, bizony, mondom nektek, nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az igazi égi kenyeret. Jézus itt a múltból átlép a jelenbe, és egyúttal céloz arra a várakozásra, amely megvolt a zsidóságban, hogy a Messiás valamilyen formában állandósítani fogja a manna-jelenséget. Jézus sejteti engedni, hogy ez az idő már itt van. A kérdés csak az, hogy az Atya hogyan adja ezt a kenyeret. Jézus „igazi” mennyei kenyérről beszél, tehát olyanról, amely valóban onnan ered és égi hatása van. Jelentése van annak a szembeállításnak is, hogy a hagyományos meggyőződés szerint a mannákat Isten adta, s ezt az igazi mennyei kenyeret pedig az Atya, az „én Atyám”. Tehát benne van az Atya gondoskodása, irgalma és szeretete. Az új kinyilatkoztatás pedig ez: Az az Isten kenyere, aki alászállt a mennyből és életet ad a világnak. Jézus csak később, a 34. versben azonosítja magát a mennyei kenyérről, de már itt kimond róla két különös sajátoságot: ez a kenyér a mennyből szállt alá (amit igazi értelemben a mannáról nem lehetett állítani), és életet ad a világnak. A manna csak a zsidó népet táplálta a pusztában, de itt most Isten az egész világ üdvösségéről gondoskodik. Ez az egyetemesség már ott volt Keresztelő János tanúszkodásában, hiszen ő is a világ bűnének elvételtől beszélt. A zsidók azonban nem követik Jézus gondolatait. Még mindig csak valami földi táplálékra gondolnak, mint annak idején a szamariai asszony is az élő víz emlegetésénél. A kérés is hasonló: Adj nekünk ebből a kenyérből. Kérésüket ki kellene egészíteni azzal – a valószínűség szerinti hátsó gondolatukkal –, hogy ne kelljen tovább fáradozniuk a mindennapi kenyérért (mint ahogy a szamariai asszony is menekülni akart a vízfordástól). Jézus minden további magyarázat helyett bejelenti: Én vagyok az élet kenyere! Szavait úgy érti, hogy benne teljesedett mindaz, amit előbb az új kenyérről elmondott. A kinyilatkoztatásnak ez a formája megtalálható az egész üdvtörténetben. Isten odaáll az ember elé, mint akinek tekintélye és hatalma van, és hitet követel. Az ószövetségi kinyilatkoztatásnak és minden más kinyilatkoztatásnak az ősmintája a Sínai teofónia: Én vagyok, aki vagyok. Isten a saját nevében beszél, a saját nevében cselekszik, és minden intézkedésének ő maga a megokolása. Egyéb parancsait is ezzel erősíti meg: Én vagyok Jahve. Jézus is követi ezt a módszert: az „én vagyok” Máténál ötször, Márknál háromszor, Lukácsnál négyszer, Jánosnál huszonkilencszer fordul elő. Tehát a kijelentés a negyedik evangéliumban kétségtelven Jézus istenfiúi öntudatának a bizonyítéka.

Gál Ferenc

Nem leszek ideges! (11.)

Második rész

Az ideges vérmérséklet

Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradoztok és terhelve vagytok és én megnyihílek titeket... és nyugalmat találtok lelketeknek. (Mt 11,28-29)

Az ideges vérmérséklet adottsága

Az olyan ember, aki nem tud egyszerűen olyan lenni, mint amilyen, mert nem ura önmagának és idegeinek, s ezért benyomásainak ereje elragad, nem talál megértésre és jóakaratra akkor sem, ha szívében még oly jót akarna. „Engem nem ért meg senki” – panasolja az ideges ember; a félénk ember elhúzódik a többiektől; a hirtelen ember keserűen kifakad a vélt igazságtalanság felett, élesen bírál és haragosan támad. Mi emberek, abban a magától értetődő feltevésben, hogy saját magunk józanul, okosan cselekszünk, mások külsőséges hibáiból ítélünk, anélkül, hogy megvizsgáljuk, hogyan jöttek létre a hibás cselekedetek, milyen adottság és lelki állapot magyarázza meg és menti azokat. Néha egyetlen hiba elég ahhoz, hogy végleges ítéletet alkossunk az egész emberről úgy, mintha már semmi jó sem lenne benne. Pedig kis jó akarattal és szeretettel azt láthatnók, hogy az ideges ember nem is úgy gondolta, mint ahogy mások felfogták; hogy meggondolatlan szava, gyors, elhamarkodott cselekedete, túlzott érzékenysége, csak ideges, túl ingerült, könnyen izgatható, s ezért csak nehezen fékezhető, fegyelmezetlen érzelméből fakad.

Az ideges ember nagyon sokszor kevésbé értékesnek érzi magát és szívesen lenne másmilyen, csak éppen ezért inkább részvétet érdemel, mint megvetést. Igaz, hogy a környező világ enyhe megítéléséhez és szeretetteljes megértéséhez a pusztá érz nem elég.

Mennyi önzetlenség és türelem kell ahhoz, hogy jóakarattal nézzük az ideges melankolikust, amikor jóakarattal bizalmatlanul és sértődötten fogadja. Az ideges ember nem tehet betegségéről, vérmérsékletét nem maga kereste ki magának, s azért nem vértelmezhetjük magunkat elég „szívélyes részvétellel” vele szemben; bár igaz, hogy minden felnőtt embernek szent kötelessége, hogy a kegyelem segítségével nevelje önmagát. Ha már most segíteni akarunk az ideges embernek ebben a nehéz munkájában, akkor szánnunk kell őt hibái miatt és jóakarattal meg kell őt értenünk.

Aki az emberek nevelésével foglalkozik, az mindennap újabb problémák, újabb rejtélyek elé kerül. Amikor Krisztus, minden idők legkitünőbb nevelője, az ő országának örömhírét hirdette, minden ember szívében más-más talajra estek tanításai. Voltak, akik bűnbánóan meaculpáztak és elfordultak ferdeségeiktől, mások azonban minden befolyásolást elhárítottak maguktól, mondván: Kicsoda ez az ember? Nem ismerjük-e atyját? Ki ad neki jogot arra, hogy így lépjen fel velünk szemben? Voltak, akik ujjongva köszöntötték és megnyitották előtte lelküket, míg mások megbotránkoztak benne, és harcoltak ellene. Mi magyarázza meg egyik ember szenvedélyes konokságát, s a másik lassúságát? Miért merev az egyik, miért hajlékony a másik? Miért hűséges, lelkiismeretes emez, miért könnyelmű amaz?

Miért különböznek az emberek ízlésben, véleményben, elhatározásban egymástól, holott Istenről van szó és a legmagasabb javak forognak kockán. A nyugodt megfigyelés eredménye a vérmérsékletek különbözőségére utal. Mint ahogy a finom ingerlékenység könnyen válik készséges nyitottsággá a kegyelem számára, úgy zárul be előtte a meg nem nevelt ingerlékenység. A meg nem fékezett, ösztönös ingerültségből ered a bűn, az excesszus, az irigység, a konokság, a harag, a taníthatatlanság, a szellemi vakság és sötétség, mindennek foka azonban nagyon különböző lehet. Vannak túlfeszített izgalmi állapotok, finomabbak és állandó jellegűek, melyek úgy hatnak, mintha lenne létjogosultságuk, mint például a szeretet ellen valók, s ezek éppen azért súlyosabbak és bűnösebbek. Vannak azután mélyebben fekvő, durvább, de mulékony izgalmi állapotok, mint például az érzékiség, s ezek könnyebben vezetnek megbánáshoz, megtéréshez.

Isten gyakran megengedi, hogy az ember súlyos bűnbe essék, hogy így nyissa meg szemét; az ilyen bűn bűnbánathoz és önmegismeréshez vezet, az önismerés pedig minden bölcsesség kezdete. A bölcs nevelőnek tudnia kell, milyen utakon vezet Isten a tévelygő embereket, s az isteni gondviselés szeretetteljes eszközévé kell válnia. A lekonyult virágot fel kell emelnie s nem szabad letörnie. „Az igazság meg fog szabadítani bennünket” a vak és túlingerelt ösztönöségtől. Az ideges, túlizgatható ingerlékenység mélyen járó tanulmányozása a környező világ jóakarató megértéséhez, önmagunk és mások igazságos megítéléséhez, kezeléséhez vezet, s ezért nemcsak hasznos, de múlhatatlanul szükséges foglalkozás.

1. Ismérvek

Az ideges jelenségek manapság sokkal elterjedtebbek mint valaha; öröklődés, harc az érvényesülésért, hajszolt munka, egyoldalú életmód, éktelen ösztönélet - mind nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy általánosságban ideges, fegyelmezetlen nemzedék lettünk, s hogy többé-kevésbé mindannyian szenvedünk a fegyelmezetlen ösztönök túlingereltsége alatt. Az ideges természet első lényeges ismérve, a nagyfokú szenzibilitás (az érzelmek érzékenysége). Az embereken nincs elég idegerő ahhoz, hogy megfékezzék túlérzékeny ingerlékenységüket, s hogy uralkodjanak rajta. Az érzelmi izgalmak és ingerek még legjobb beirányozottság mellett is nyugtalanok, hevesek, mértéktelenek és kisiklásra hajlamosak. A legnemesebb érzelmek is könnyen sebezhetőek, s ridegen elutasítók tudnak lenni. Az ideges vérmérséklet fény-és árnyoldalai azonban nem minden esetben nyilvánulnak meg érethető módon, s csak bizonyos túlzások esetén válnak élesebbekké. A túlfeszített ingerlékenység természetes következménye a - különösen szellemi - fáradekonyság. Ebből következik azután a levertség, a depresszió, a mindennemű kishitűség és félelem táptalaja, s a csökkentértékű tudata. Az öntudat alatti élet sötét birodalmától önkéntelenül felmerülnek a meg nem fegyelmezett érzelmi erők. Főszerepük van ebben a félelem s a kedvetlenség irányában hangsúlyozott érzeteknek, amelyek a lelki életben a gátlások sorozatát vonják maguk után. Erélytelenség, akarathány - különösen a félelmet keltő dolgokkal szemben - az ideges ember harmadik lényeges ismertető jele; az illető elhagyja magát, szeszélyesen, ingerülten cselekszik és kedve vagy kedvetlensége irányítja. Elsősorban a félelem veszi el bátorságát, bénítja akaratát.

(Folyt. köv.)

Josef Massmann

Vasárnapi jegyzet

Nagyszülők

Csupa felnőtt-gyermek, és már a gyermekeik ülnek az asztalnál, sokkönyves polcok alatt a kereveten és beszélnek, csicseregnek, mint a madarak a közeli erdőszélen, ha pirkad a hajnal, vagy alkonyatkora szelíd napsugárban.

Nekem még szinte „kisgyerek” valamennyi, azzal a különbséggel, hogy a felnőtté váltak csemetéi; az unokák egészen más érzéseket váltanak ki, ahogy ez már lenni szokott. Az unoka: unoka, neki nem jár ki a fegyelmezés, csupán a „kényeztetés”, ezt itt belül valami így diktálja. Különben a szülő dolga az előbbi, ami „kényelem” a nagyszülőnek. Ekként éljük meg feleséggel az unokákkal történő találkozásokat, amelyek aztán azzal folytatódnak, hogy az aggodalmaink szaporodnak: az egyik külföldre indul az iskolával, a másik vizsgáira készül, a még születőben lévő fétjtük, ne essék baja, még ha védett helyen van is - a legvédettebben, és folytathatnánk, hál' Istennek többen vannak.

Ilyesféle a nagyszülői „kívülről látás”, ami sokkal belsőbb, mivel azt is szigorúan számon tartja, amit a szülő másként mérlegel. Alighanem arról a lánckapcsolatról van szó, mely a nemzedéki együttélésben a legkisebb szem, mégis ha hiányzik, nehezebbé válik az összetartozás.

Persze „beleszólni” nem szabad, nem lenne sem etikus, sem okos. A nagymama hivatása Szent Annáé. Nem olvasni, hogyan folytatódott az élete, a II. századi apokrif könyv ír róla, és Joachimról, az Újszövetség a nevüket sem emlegeti. A hallgatásban benne van az a csend, ami a titok körül sohasem hiányzik.

Valóban mélységes jelenlétről van szó, az anya által egy másik hivatásról, a „múltban” gondolkodóról, aki hitével-imádságával erősíti a jelen és a jövő nemzedékének életét, s ha nem hívó, de mégis tudja, mi a szülői elkötelezettség, számára a nagyszülők sohasem mellékes vagy közömbös: hite az élet, a folytatás, és ebben végül az a sejtés, amit a teremtés igazol: aki az életet szereti, magát Istent szereti.

Így gondolta ezt Tolsztoj is, az író.

† Tóth Sándor

hírek információk

Különleges figurákkal népesült be a szegedi Szent József jezsuita templom hittanterme. A Szeged-Csanádi Egyházmegye Kateketikai Intézetének szervezésében a katekéták és pasztorációs szakemberek bábkészítő műhelyen vettek részt, melyet Vargáné Bögi Veronika, az intézet munkatársa vezetett. Hét résztvevő szabott és varrt bibliai történetek megelevenítéséhez használható figurákat: embereket, bárányokat és kost, valamint az ezekhez tartozó egyszerű ruhadarabokat, kiegészítőket. A körülbelül 30 cm magas, mozgatható testek természetes anyagokból készültek. A mindennapi használatra alkalmasak, jelentős motiváló hatással bírnak, minden korosztálynál segítik a bibliai történetek megértését, elmélyítését. A résztvevők az alkotás során megismerhették a Bibliában olvasható, öltözőkkel, öltözőkoddal kapcsolatos rendelkezéseket, továbbá érdekességeket is megtudhattak az ókori keleti emberek életkörülményeiről, viseletéről.

Hetedik alkalommal gyűltek össze a Szeged-Csanádi Egyházmegyéből a családok Zánkán, az Erzsébet-táborban. Július második hétvégéjén mintegy 200 fő (45 család) képviselte az egyházmegyét. Az Erzsébet Alapítvány által szervezett Családi Erzsébet-táborok kiemelt célja, hogy a családok minőségi időt tudjanak közösen eltölteni, és hátrahagyva az otthoni, hétköznapi problémákat, csak egymásra figyeljenek, együtt játszanak, szórakozzanak, sportoljanak, strandoljanak vagy egyszerűen csak pihenjenek. A sokszínű központi programkínálat (arcfestés és hajfonás, társasjáték, kézműveskedés, trambulinozás, csúszdás ugrálóvár, relax-szoba a megfáradt anyukáknak, gólyalábas utcaszínház, könnyűzenei koncert és délutáni családi mozi) és a CsaládKözPont külön programjai között valóban a család minden tagja találhatott magának örömteli tevékenységet. A tábort pénteken este kezdték meg, minden napot közös imával, napindító gondolatokkal nyitottak és hálaadó imádsággal zártak. A tikasztó melegben a parti árnyas fák alatti sétával vagy fürdözéssel is frissíthették magukat a táborozók a kellemes vízű Balatonban. Kötetlen beszélgetések alakultak ki, a rég nem látott ismerősökön kívül újakra is szert lehetett tenni: kapcsolódások jöttek létre és erősödtek meg. Vasárnap délelőtt pedig egy igazi, táborig hangulatú szentmisén ünnepelhetek, amit Kondé Lajos pasztorális helynök atya mutatott be, a zenei szolgálatot pedig a táborozó családok zenélő tagjai adták.

Közeledik Havas Boldogasszony napja, mely egyben a szegedi Alsóvárosi Ferences Templom búcsúja, évszázadok óta a Dél-Alföld egyik jelentős vallási ünnepe. A programsorozat augusztus 3-án, szombaton indul az alábbiak szerint:

13.45 Koszorúzás Bálint Sándor szülőházánál (Pálffy utca 72.)

14.30 Koszorúzás Bálint Sándor mellszobránál (Mátyás tér)

15.00 Mária-köszöntő énekcsokor

15.30 Nyitó szentmise Bálint Sándor boldoggá avatásáért

16.30 Rózsafüzér

18.00 Szentmise a hivatásokért

19.15 Ünnepi zsolozsma

20.00 Görögkatolikus liturgia

21.30 Szabadtéri keresztút a Ferences Világi Rend vezetésével

22.30 Szabadtéri szentségimádás a quadrumban dicsőítő énekekkel – Eleven Tűz Együttes

24.00 Gyertyafényes szentmise az elhunytakért

Augusztus 4-én, vasárnap a programok a következők szerint folytatódnak:

7.00 Szentmise az édesanyjai, édesapai hivatásokért

8.15 Mária-köszöntő énekcsokor, zarándokok fogadása

9.00 Ünnepi szentmise (Spányi Antal székesfehérvári püspök) a családokért, majd körmenet

11.30 Kegyhelytörténeti bemutató

15.00 Imaóra a betegekért

16.00 Szentmise a betegekért, idősekért, orvosokért, ápolókért

17.30 Ünnepi zsolozsma

18.00 Hálaadó szentmise

Gyónási lehetőség a búcsú egész idején biztosított. További részletek az www.szeged.ferencesek.hu weboldalon olvashatók. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők.

27. alkalommal szervezték meg az ÁGOTA Tábort, amelyen az idei évben 800 gyermekvédelmi gondoskodásban élő fiatal vehetett részt Ágotafalván. A megnyitón Fülöp Attila, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium Szociális és Családügyekért Felelős Államtitkárságának kabinetfőnöke elmondta, hogy a kormány azon dolgozik, hogy minél biztonságosabb és minél jobb körülmények között lehessen élni a gyermekvédelemben is. Kozma Ákos, az alapvető jogok biztosa szerint a gyermekvédelmi gondoskodás rendszerében különösen fontos ténylegesen megélni a valódi közösségi élményt, mert annak megtartó, segítő ereje van a nehezebb, néha viszontagságosabb időszakokban is. Novák Krisztina jogvédelmi biztos szerint az Ágota Alapítvány tábora hiánypótló rendezvény, mert a tábor lehetőséget biztosít a kikapcsolódásra, a feltétel nélküli elfogadás megtapasztalására és a sorsközösség megélésére egyaránt. Hangsúlyozta, hogy a gyerekek akkor tudnak kiállni magukért, ha korábban beszéltek velünk olyan helyzetekről, amelyeket a későbbiek során felismernek, és tudni fogják, mit kell tenniük, hova kell fordulniuk segítségért. A jog ismerete, a tudás megvéd, hiánya azonban kiszolgáltatottá teszi az embert, éppen ezért az Integrált Jogvédelmi Szolgálat Joggal menők elnevezésű 16 kártyából álló gyermekjogi interaktív foglalkoztató csomagot készített a tábor valamennyi résztvevőjének. Kiss-Rigó László püspök arról beszélt a megnyitón, hogy az alapítvány és a Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató segítői, támogatói, illetve önkéntesei az elmúlt években megtapasztalhatták, valamilyen módon részeseivé váltak egy igazi közösségnek. Hornyák Tibor, az Erzsébet a Kárpát-medencei Gyermekért Alapítvány elnöke beszédében hangsúlyozta, hogy az ember életéhez szükségesek az anyagi források, hogy valamennyire függetlenek, szabadok lehessenek, azonban meg kell különböztetni valaminek az értékét és pénzben kifejezhető árát. A kettő ugyanis teljesen más – tette hozzá. A megnyitó ünnepség után többféle élményprogramon vettek részt a gyermekek, mint például szkander bajnokság, csocsó verseny, ugrálóvár, csillám tetkó, buborék- és vízi foci. A korábbi években kialakult hagyományokhoz hűen idén is felköszöntötték azokat a táborozókat, akik a tábor idején ünnepelték születésnapjukat.

A Gál Ferenc Egyetem Gerhardus Kiadójának gondozásában megjelent a Glattfelder Gyula összegyűjtött munkái című kötet. Glattfelder Gyula (1874-1943) teológiai tanár, hitszónok, majd 1911-től csanádi püspök hagyatékában jelentős helyet foglalnak el a körlevelei mellett megmaradt, nagyrésztben eddig kiadatlan prédikációi, beszédei. A dokumentumok zöme géppel és kézzel írott szöveg, amelyek a Szeged-Csanádi Egyházmegyei Levéltárban találhatóak meg. Az első kötet a kezdetektől temesvári tevékenységének végéig, 1923-ig közli a korszak egyik legismertebb szónokának fellelhető beszédeit. A kötet megvásárolható a Gál Ferenc Egyetem webshopján.

Élő találkozás a Szeretettel – visszatérés a klinikai halál állapotából címmel tart előadást Tari Mária katolikus háziaszony az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia nagytermében augusztus 8-án 19 órai kezdettel. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők.

A Gál Ferenc Egyetem szeptemberi indulással hirdeti meg a 2 féléves Alkalmazott muzeológus szakirányú továbbképzését levelező képzési formában. A gyakorlatorientált bölcsészeti és szakmai képzés a szentesi Koszta József Múzeummal együttműködésben indulhat el, ahol a gyakorlati órák nagy része fog megvalósulni. A múzeumi szakemberek mellett a hallgatók olyan kiváló oktatókkal találkozhatnak, mint például Dr. Zombori István, a szegedi Móra Ferenc Múzeum egykori igazgatója, neves egyháztörténész. Az önköltséges finanszírozású szakirányú továbbképzés a GFE szegedi Teológiai Karán kerül meghirdetésre. Jelentkezni az Egyetem honlapján (gfe.hu) lehet augusztus 15-ig.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Karsai Örs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.